

6.10.47

Pek sayın Ziyad Ebüzziya'mız!

Ünlü türk hükümetimizin biz zavallî türkleri Ana yurdun kavuş-
turmak için karar verdiği 8 temmuz hayatımızın en sevinç-
li günü oldu. Çektığımız bütün felâketleri bir lahzedeyi unut-
tuk. Ve yakında Ana vatanın kavuşmanın sevinci ile kanatlan-
mağa başladık. Tam üç aydır ki bu sevinç içinde yaşı-
yoruz ve geçen her dakikada Kâbe'mize kavuşmak ümidimiz bir
kat daha kuvvetlenirdi. Fakat «Sen saydığını say, bak gör felek
ne sayar» demişler. Biz bu mukadder gaye, bu ülvü ümide kavuşmak eme-
li ile yaşarken, 28 eylülde hayatımızda beklenmedik bir felâket yüz-
verdi. 118 neferimizi İRO kamptan dışarı - sokaklara bıraktı!
Ve İRO nizamnamesine göre sizin kampta yaşamak hakkı-
mız yoktur dedi. Bizi hayrete salan, niçin bütün «kannlar-
nın» biz zavallî türkler üzerinde tatbik edilmesidir. Kamp dışı
edilenlerin yüzde 50-si yine biz zavallîleriz; kamptaki üç bin
neferden üç yüzü çirkandır ki bunun 118 neferi bizleriz.

Yabancı sokaklarına atılan biz zavallîlerin feci hayatını ta-
savvur edersiniz zannederim. Onuzda uzun yılların çevil-
mez felâketleri bizi mânen sarımsıya da bedence sarımsıya döş-
le bir feci durumda; aklığın soldurduğu soluk çehre ve felâket-
lerin erittiği zayıf vücudumuzla sokaklara atılırken, kendimizi
hamisiz görmek bizi bilirsiniz nekadere şaşırtıyor!.. Halbuki
biz bütün hayatımız boyunca, hususile hükümetimizin 8 temmuz kararın-
dan sonra, hamisiz olduğumuzu hiç tasavvur bile etmemiz ve her
felâket karşısında Hızır gibi imdadımıza koşacak ünlü türk dev-
letimiz olduğumuzu yârin etmiştik. Şimdi aceba ne oluyor, biz yâml-
mız mı? Hayır, aslâ! Bu sarımsılaşma imamızdandır ki,
feci durumumuzu sayın hükümetinize bildirmeyi Sizden
rica ediyoruz.

Sayın Ziyad Ebüzziya! Durumumuzdaki fecilik yalnızca 118 referimizin yabancı memleket sokaklarına aç yalavar, ve evul cıplak atılması ile bitmiyor. Son günlerde geceleri, kismetimiz olsun, bu insan yazamaz hayvan ahırlarında, yine de rahat uyuyamıyoruz. Sabaha selâmet çıkan her birimiz kendini yeniden dünyaya gelmiş hissediyor, çünkü geceleri yattıktan yor edilmeler yine de başlamıştır. Bütün bu tükenmez felâketlerin üzerine soğukların başlamasını, açlık ve cıplaklığımızı da eklerseniz hayatımızın ne kadar feci bir durumda olduğu yüce özüme aydın olacaktır zann ederiz. Size yemin edebilirim ki bütün başka tehlikeler öteye dursun, kız ve açlık bile çoklarımızı Ana yurdumuza hâsret koyarak, mukadder arzularımıza kavuşmadan, arzumuz gözlerimizde yabancı topraklarına gömücektir!!!

Ben ümid ederim ki, bu âciz kalemimle, ancak bir kaç yaprağın çevirmeğe çalıştığım felâketli hayatımızı Sizin hassas türk kalbiniz daha genişliği ile hissediyor.

Koca tarihin ak saçlarını ürpertecek bu felâketlere mâruz kalırken biz yine de hiç bir zaman Kâbi'mizden el yüzümüzü ^{erex} ümidimizi kesmiyoruz ve yabancılardan hiç bir yardım beklemiyoruz. Çünkü biz bütün varlığımızla inanmaktayız ki:

Ağlasa anan ağlar

Başkası yalan ağlar.

Derin saygularıyla mübarek ellerinizden öperim.

Belâl Hasanoglu